

РЕШЕНИЕ № 237

Град Асеновград, 14.10.2013г.

Четвърти наказателен състав, с председател Стефка Пашова, секретар Стела Караманова, в публично заседание на 10.09.2013г. /десети септември две хиляди и тринадесета година/, като се запозна с нахд № 400.13г. по описа на АРС, четвърти наказателен състав, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производство по чл. 59 ал.1 от ЗАНН.

Оспорено е НП № РД – 10-26 от 23.04.2013г. на Председателя на Съвет за електронни медии, с което на „Лъки – ТВ” оод, ЕИК: 120002839, със седалище и адрес на управление : град Лъки, общ.Лъки, обл. Пловдивска, ул.”Речна” № 3, ет.4, представлявано от Кръстина [REDACTED] Качакова- управител, ЕГН – [REDACTED] е наложена имуществена санкция в размер на 7000

/седем хиляди/ лева, за нарушение по чл. 125в т.2 от „Закона за радиото и телевизията”.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от процесуалния си представител-адвокат [REDACTED] САК- Хасково. Тя pledира за отмяна на обжалваното НП поради допуснати съществени процесуални нарушения, подробно посочени в жалбата и поради незаконосъобразност на същото, изразяваща се в липса на административно нарушение, вменено на доверителя й.

Въззиваемата страна- директора на СЕМ, в съдебно заседание се представлява от ЮК [REDACTED] Тя pledира за потвърждаване на НП като постановено при спазване на административно-производствените правила и като законосъобразно.

Съдът, след преценка за спазване на административно-производствените правила по делото, намери следното:

АУАН е съставен на 04.04.2013г. за нарушение, сочено за извършено за периода от 25.08.2012г.-24.02.2013г., а НП за него е издадено на 23.04.2013г., с оглед на което съдът намери, че са спазени сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

АУАН е съставен от старши инспектор в Съвета за електронни медии, определена да съставя актове за установяване на административни нарушения със Заповед № 99 от 11.07.2012г. на Директора на СЕМ, поради което и се явява компетентен актосъставител за нарушения по ЗРТ, съгласно чл.127 ал.1 от ЗРТ.

НП е издадено от Директора на СЕМ, избран на тази длъжност с решение № РД – 05-65 от 02.04.2013г., считано от 08.04.2012г., с оглед на което и досежно нарушения о ЗРТ и съгласно чл.127 ал.2 от ЗРТ, то се явява издадено също от компетентен орган.

АУАН е състав в присъствието на двама свидетели на установяване на нарушението, подписано е от тях. Същият е съставен в присъствието на пълномощник на нарушителя, съобразно пълномощно с нотариална заверка на подписа на управителя на дружеството- жалбоподател рег. № АУ – 214-1 от 01.04-2013г., явяващ се надлежно оправомощено лице с надлежно възникнала

представителна власт пред административни органи, съгласно АПК. Същият му е връчен, с разяснени му права на възражения, каквито са депозираны в срок.

АУАН съдържа трите имена и точно описание на длъжността на актосъставителя, с което е изпълнено законовото изискване към съдържанието на акта, регламентирано в чл. 42 т.1 от ЗАНН, с оглед на което и е направена по-горе преценката за компетентност на актосъставителя. Впредвид това, направеното възражение в жалбата срещу НП за липса на този реквизит и оттам – изводимо твърдяно съществено нарушение на административно-производствените правила развито в жалбата, не намери опора в съдържанието на акта, поради което и се отхвърля от съда като неоснователно.

АУАН не съдържа изискуемо съдържание по чл. 42 т.3 от ЗАНН, каквото възражение е направено и в жалбата, а именно- липсва посочване на мястото на извършване на нарушението. Никъде в акта не е посочено, къде административно-наказващият орган е приел, че е реализирано нарушението- на територията на град София, където е седалището на СЕМ или на територията на град Лъки, където е седалището на дружеството- жалбоподател. Това е съществен елемент от съдържанието както на АУАН, така и на НП, тъй като този елемент не само е важен за организиране на защитата срещу вмененото административно нарушение, но има значение и за съставомерността на вмененото нарушение и накрая - за компетентността на съда, който ще разглежда делото. Липсата на посочване на място на извършване на нарушението съставлява липса на задължителен реквизит по чл. 42 т.3 от ЗАНН досежно АУАН и на липса на задължителен реквизит по чл. 57 ал.1 т. 5 от ЗАНН, с което е допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила. С оглед на това и наведените възражения в този смисъл в жалбата, се явяват основателни.

Не така стои въпроса с възражението за липса на посочване на датата на извършване на нарушението в АУАН и в НП. Такава е посочена като период от време - 25.08.2012г. до 24.02.2013г. и в двата документа, с което е конкретизирано във времето твърдяното административно нарушение, с което е гарантирана възможността за организиране на защитата срещу този факт по обвинението, поради което и възраженията за липса на посочване на време на извършване на нарушението, релевирани в жалбата, се отхвърлят от съда като неоснователни.

Като неоснователно се отхвърля и наведеното в жалбата възражение за нарушение по чл. 57 ал.1 т.3 предложение последно от ЗАНН, относно твърдяна липса на посочване на длъжността и местослуженето на актосъставителя, в издаденото НП. От съдържанието на НП е видно, че издателят изрично е посочил, че издава същото въз основа на АУАН № НД-01-49 от 04.04.2013г., съставен от [REDACTED] на длъжност старши инспектор в Съвета за електронни медии, с което е изпълнено законовото изискване за съдържание на НП, регламентирано в чл. 57 ал.1 т.3 изр. последно от ЗАНН. С оглед на което и възражението в тази насока, наведено от жалбоподателя, се отхвърля от съда като неоснователно.

Като неоснователно се отхвърля и наведеното възражение в жалбата за нарушение по чл. 57 ал.1 т.4 от ЗАНН досежно съдържанието на НП. От същото е видно, че нарушителят е индивидуализиран с неговото фирмено наименование, ЕИК, седалище и адрес на управление, представителен орган с имена и посочване на ЕГН, с което е изпълнено изискването на чл. 54 ал.1

т.4 от ЗАНН за индивидуализация по един несъмнен начин на нарушителя. С оглед на което и наведеното възражение за липса на такава, се отхвърля от съда като неоснователно.

Като неоснователно се отхвърля и наведеното възражение за липса на описание на нарушението, релевирано в жалбата в т.4, като липса на реквизит в НП относно чл. 57 ал.1 т.5 изр. първо от ЗАНН. Видно от съдържанието на НП е посочено изпълнителното деяние на нарушението и в пълнота е описан обективния фактически състав на същото, с което в пълна степен е покрито изискването за съдържание на описание на нарушението, регламентирано в чл. 57 ал.1 т.5 от ЗАНН и с което в пълнота е гарантирано правото на защита на нарушителя, поради което и така наведеното възражение, се отхвърля от съда като неоснователно.

Като неоснователно се отхвърля и наведеното в жалбата възражение за нарушение на изискването за съдържание в НП по чл. 57 ал.1 т.5 предл. четвърто от ЗАНН- а именно, липса на описание на обстоятелствата, при които нарушението е извършено. Такова описание е налице, като е изписан в пълнота не само обективния ФС на нарушението, но и фактическите обстоятелства, при които административно-наказващият орган е счел, че то е извършено, поради което и изискването за съдържанието в този смисъл на обжалваното НП е спазено и възражението за допуснато в този аспект, на съществено процесуално нарушение, се отхвърля от съда като неоснователно.

Като такава се отхвърля и наведеното възражение в т. 6 от жалбата за липса на задължителен реквизит на НП по чл. 57 ал.1 т.5 предл. 2 от ЗАНН, а именно - липса на посочване на периода на нарушението. Този въпрос бе разгледан и по-горе и съдът изрично прие, че периодът на извършване на нарушението е посочен във времето „от – до“ както в АУАН, така в и НП, с което е спазено изискването за съдържанието на фактическото обвинение и което дава възможност също така на съдебната контролна инстанция да прецени спазването на сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

По отношение на наведеното възражение в жалбата под т. 7- нарушение на изискванията на чл. 57 ал.1 т.5 последно от ЗАНН, съдът намери същото за неоснователно по две съображения: първото е наличие на изрично описание в НП на документите, при проверката на които административно-наказващият орган се е позовал при установяване на нарушението, които по своето естество представляват писмени доказателства и на второ място, обстоятелството, че в теорията и практиката дори се приема, че дори и да се констатира липса на описание на същите в НП, това само по себе си не е порок, който да води до нарушаване правото на защита на жалбоподателя и оттам да извежда допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като няма пречка, с оглед тежестта на доказване на административното нарушение върху административно-наказващият орган, това да стане чрез изпращането им на съда или представянето на същите в съдебно заседание, където жалбоподателят има процесуалната възможност са се запознава с тях и да ангажира опровергавачи ги доказателства, с което в пълна степен са охранени правата му на защита в процеса. Поради което и наведеното възражение за допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила, изразяващо се в липса на посочване на доказателствата, въз основа на които е издадено обжалваното НП, се отхвърля от съда като неоснователно.

Релевираното в т. 8 от жалбата възражение за липса на реквизит по чл.57 ал.1 т.7 от ЗАНН-сочено като липса на мотиви за вида и размера на наложената санкция, съдът също отхвърля като неоснователно, с оглед на това, че законовият обем за съдържание в това отношение, поставен към НП е изцяло изпълнен- ЗАНН изисква посочване единствено на вида на наказанието и неговия размер, като не поставя към съдържанието на НП изискването да се сочат мотивите при приложението на чл. 27 и следващите от ЗАНН за определяне на така наложените по вид и размер наказания. Това е допустимо да стане едва при оспорване на НП в съдебната фаза на процеса, с което в пълна степен се гарантира правото на защита на жалбоподателя и досежно този аспект на неговата административно-наказателна отговорност. Поради което и откъм съдържание по чл. 57 ал.1 т.7 от ЗАНН, обжалваното НП е изрядно, с оглед на което и съдът отхвърля наведеното възражение, релевирано в т. 8 от жалбата, като неоснователно.

Съдът, при служебна проверка за спазване на административно-производствените правила, констатира доуснато съществено нарушение на същите, изразяващо се в пълно противоречие между описание като фактически състав на административно нарушение и правната му квалификация като посочена нарушена правна норма, което напълно лишава жалбоподателя от възможността да разбере какво нарушение всъщност му е вменено и го лишава от възможност да организира ефективно защитата си. Този порок е налице както в акта за установяване на административното нарушение, така и в обжалваното НП и той се състои в следното:

Като фактическо обвинение или предявено действие, с което се твърди, че е извършено административно нарушение е описано : *„При служебна проверка на 27.03.2013г. в СЕМ е установено, че предприятието ...няма сключени договори за придобиване на правата за разпространение на произведенията, звукозаписите и записите на аудио-визуални произведения, включени в разпространяваните програми за периода от 25.08.2012г. до 24.02.2012г.“*, с което е вменено изпълнително деяние на твърдяно административно нарушение- липса на сключени договори за посочения период.

Като нарушена правна норма обаче е посочен чл. 125в т.2 от ЗРТ, която обаче регламентира съвсем друг фактически състав на административно нарушение, а именно- тя вменява задължение за предоставяне на СЕМ на всеки 6 месеца на такива договори.

Тоест, налице е първо, пълно несъответствие между фактическо и правно обвинение както в АУАН, така и в НП, тъй като словестно е описан фактически състав и изпълнително деяние на едно административно нарушение, а правно е посочено за нарушено друго по вид и изпълнително деяние административно нарушение, с което е допуснато пълна липса на изискването за съответствие между фактическо и правно обвинение, което води до липса на годно такова и обуславя винаги грубо нарушаване правото на защита на жалбоподателя и оттам- се квалифицира като съществено процесуално нарушение.

Следва да се допълни, че за правното обвинение , квалифицирано като нарушение по чл. 125в т.2 от ЗРД липсва фактическо описание, а за фактическото описание на нарушението- липса изобщо в правния мир на твърдените договори, липсва посочена нарушена правна норма, което е довело и до непълнота в АУАН и в НП по чл. 42 т.4 и реципрочно- чл. 42 т.5, тъй като посочените описания на тези реквизити в двата акта следва да са съответни, а те не са, както е и довело и до нарушение по чл. 57 ал.1 т. 5 и т.6 от ЗАНН.

С оглед горното, обжалваното НП подлежи на отмяна като постановено при грубо нарушение на административно-производствените правила.

При разглеждане на делото по същество, от фактическа страна, съдът намери за установено следното:

Жалбоподателят „Лъки-ТВ“ оод е дружество, което за периода 25.08.2012г. – 24.02.2013г. е разпространявало български и чуждестранни програми и е вписано в регистъра на КРС по чл. 33 ал.1 т.1 от ЗЕС като дружество, разпространяващо такива. Като лице, разпространяващо телевизионни програми на територията на РБ, то е задължено, считано от 24.02.2009г. на всеки 6 месеца да предоставя на контролния орган – СЕМ, списък на разпространяваните програми и документи, свързани с придобиване на правата за разпространение на програмите и за придобиване на правата за разпространение на произведенията, звукозаписите и записите на аудио-визуални произведения, включени в разпространяваните програми. Първото си задължение, дружеството – жалбоподател е изпълнило, като с писмо вх. № ЛРР-13 34-01-227 от 25.02.2013г. то е изпратило на СЕМ актуализиран списък на разпространяваните програми за периода от 25.08.2012г. до 24.02.2013г., с приложени към него договори, уреждащи правата на разпространение на включените в списъка програми, с което е изпълнило изискването на чл. 125в т.1 от ЗРТ. Дружеството – жалбоподател обаче е предоставило на СЕМ договор за придобиване на правата за разпространение на произведенията, звукозаписите и записите на аудио-визуални произведения, включени в разпространяваните програми едва на 04.04.2013г., при явяване на упълномощено от дружеството „Лъки –ТВ“ оод лице за съставяне на акт за установяване на административно нарушение, като това лице е входирало в СЕМ с вх. № ЛРР- 13-34-01-227 от 04.04.2013г. Договор от 02.01.2013г. между „Дружество за колективно управление в частна полза правата на продуцентите на звукозаписи и музикални видеозаписи и на артистите – изпълнители – „ПРОФОН“ и „Лъки –ТВ“ оод, за предоставяне неизключително право за препредаване в електронна съобщителна мрежа на територията на РБ на звукозаписи и записи на музикални аудиовизуални произведения, ведно с включените към тях записани изпълнения, върху които имат права членовете на сдружението и представляваните от него по силата на двустранни договори български и чуждестранни дружества за колективно управление на сродни права. Съгласно чл. 23 от договора, същият се сключва за срок от една година, считано от 01.01.2013г. до 31.12.2013г. включително и се подновява автоматично за всяка следваща година, в случай, че никоя от страните не отправи до другата страна едномесечно предизвестие за прекратяването му- съгласно чл. 24 от същия. Този договор е бил предоставен и на актосъставителката преди съставянето на акт за установяване на административно нарушение на 04.04.2013г., но не е бил взет от нея предвид, тъй като същата е извършила неформална проверка за наличните в СЕМ документи на твърдяна дата от 27.03.2013г., в хода на която е констатирала липсата на предоставяне на СЕМ на този договор. Документ, който да сочи лицата, които са извършили тази проверка и констатациите от нея, не е оформен.

Горните факти съдът намери за доказани от показанията на актосъставителката [REDACTED] [REDACTED] които кредитира като логични, последователни, незаинтересовани и подкрепени и от писмените доказателства по делото, с изключение на факта за твърдяна дата за извършване на служебна проверка в СЕМ за наличие на въпросните договори, чието изпращане на 6 – месечен срок в СЕМ е изискуемо по силата на чл. 125в т.2 от ЗРТ, тъй като за тази проверка е следвало да

се състави или констативен протокол или протокол за извършена проверка, който да удостовери о един категоричен начин нейното извършване, лицата, които са присъствали при установяване на нарушението и констатираното нарушение, както и проверените документи. Липсата на такъв протокол не дава основание на съда да приеме за достоверна датата на установяване на нарушението, поради което за такава приема датата на първото действие по административно-наказателното производство, а именно- съставянето на акта за установяване на административното нарушение от 04.04.2013г.

Съдът кредитира като достоверни и надлежно приобщени и писмените доказателства по делото, а именно: Решение № РД – 05-06 от 02.04.2013г., Заповед № 99 от 11.07.2012г., Пълномощно с рег. № АУ – 214-1 от 01.04.2013г., Списък по чл. 33 ал.1т.1 от ЗЕС, писмо изх. № 01/21.02.2013г. до СЕМ, възражение вх. № ЛРР-13-34-01-227 от 09.04.2013г., договор от 02.01.2013г. вх. № ЛРР-13-34-01-227 от 04.04.2013г., декларация от 02.01.2013г..

При така установените факти делото, съдът намери, че на първо място, всяко едно действие по упражняване на контролни правомощия от страна на административно-наказващият орган следва да бъде документално оформено, което изискване досежно твърдяната проверка от служители на СЕМ на дата 27.03.2013г. се намери неподкрепена от писмено доказателство по делото, поради което и същата не поражда правни последици във връзка с административно-наказателното производство.

По отношение на вмененото словестно административно нарушение за периода от 25.08.2012г. до 24.02.2013г. за липса на договори за придобиване на правата за разпространение на произведенията, звукозаписите и записите на аудио-визуални произведения, включени в разпространяваните програми, се касае за едно продължено по вид нарушение, траело през посочения по –горе период, което е единно и неделимо и през който период, административно-наказващият орган словестно твърди, че са липсвали такива договори за дружеството - нарушител. Това твърдение на административно-наказващият орган се опроверга от доказателствата по делото и по-конкретно от договор с ПРОФОН от 01.02.2013г. с действие от 01.01.2013г., от която дата насетне вменените фактически обвинения за липса на такъв договор, се явяват незаконосъобразни, тъй като договорът е започнал да действа по време на периода, в който е предявено обвинение за време на извършване на административно нарушение. Или, тъй като се касае за едно продължено нарушение, то съдът намери, че твърдението на административно-наказващият орган, че през целия период – от 25.08.2012г. до 24.02.2013г. дружество „Лъки – ТВ” оод е нямало такива договори, се намери опровергано, поради което и за посочения период се установи, че е било изпълнено изискването за сключване на такива договори. Безспорно е доказано, че той е бил предоставен на СЕМ в изпълнение на изискването на чл. 125в т.2 от ЗРД едва на 04.04.2013г., но за нарушение касаещо изпълнително деяние- непредставяне на такъв договор, няма фактическо обвинение нито в АУАН, нито в НП.

С оглед на което и обжалваното НП се явява незаконосъобразно, тъй като по делото се установи, че за процесния период е бил наличен договор за придобиване на правата за разпространение на произведения, на звукозаписи и записи на аудио-визуални произведения, включително разпространяваните програми.

Предвид изложеното по-горе, съдът намира за излишно да обсъжда въпроса за наложената санкция по размер, като изтъква единствено това, че законосъобразно е била ангажирана административно-наказателна отговорност на юридическо лице, тъй като такава е предвидена в ЗРТ досежно нарушение по чл. 125в от ЗРД и законосъобразно е определен вида на административното наказание като имуществена санкция.

Тъй като не е ясно какво е нарушеното, което всъщност е вменено на жалбоподателя – за не представяне на договори, или за тяхната липса, съдът се явява в невъзможност да направи преценка за лисата, или наличието на маловажност на административно нарушение, тъй като счита, че такава няма надлежно вменено на жалбоподателя.

С оглед горното, съдът счита, че обжалваното НП е остановено при съществено нарушение на административно-производствените правила и е незаконосъобразно, поради което и следва същото да бъде отменено.

Водим от изложените мотиви и на основание чл. 63 ал.1 от ЗАНН,

Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА НП № РД – 10-26 от 23.04.2013г. на Председателя на Съвет за електронни медии, с което на „Лъки – ТВ“ оод, ЕИК: 120002839, със седалище и адрес на управление : град Лъки, общ.Лъки, обл. Пловдивска, ул.„Речна“ № 3, ет.4, представлявано от Кръстина [REDACTED] Качакова- управител, ЕГН – [REDACTED] е наложена имуществена санкция в размер на 7000/седем хиляди/ лева, за нарушение по чл. 125в т.2 от „Закона за радиото и телевизията“.

Решението на съда подлежи на обжалване в 14- дневен срок от връчване на съобщението за неговото изготвяне на страниците по делото, пред Административен съд- град Пловдив, по реда на глава 12 от АПК, на касационните основания, визирани в НПК.

Районен съдия:

СЪДЕБНИЯТ АКТ е влязъл в законна сила на 18.03.2014г., като Административен съд – Пловдив с решение № 768/18.03.2014г. по КНАХД 3619/2013г. ОСТАВЯ В СИЛА решението на АРС.

РЕШЕНИЕ

№ 768

гр. Пловдив, 18.03.2014год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд – Пловдив, XXII състав, в открито съдебно заседание на двадесети февруари, две хиляди и четиринадесетата година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: АНЕЛИЯ ХАРИТЕВА

ЧЛЕНОВЕ: СТОИЛ БОТЕВ

ГЕОРГИ ПАСКОВ

при секретаря П.С. и с участието на прокурор Димитър Ангелов, като разгледа докладваното от съдия Пасков кнахд № 3619 по описа на Административен съд – Пловдив за 2013 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава Дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс, във връзка с чл.63, ал.1, пр. второ от Закона за административните нарушения и наказания.

С Решение № 237 от 14.10.2013г., постановено по НАХД № 3819/2013г. по описа на Асеновградски районен съд, 4 –ти наказателен състав е отменил НП № РД – 10-26 от 23.04.2013г. на Председателя на Съвет за електронни медии, с което на „Льки-ТВ” ООД, със седалище и адрес на управление : ****, представлявано от К. Ц. К. - Управител, е наложена имуществена санкция в размер на 7000/ седем хиляди/ лева, за нарушение по чл. 125в т.2 от Закона за радиото и телевизията.

Касаторът – Съвет за електронни медии, чрез процесуалния си представител обжалва решението на РС в частта му в която е потвърдено НП, в законоустановения срок, като незаконосъобразно, неправилно и постановено при съществени нарушения на материалния закон, поради което иска отмяната му, респективно искането е да се потвърди изцяло обжалваното НП.

Ответникът оспорва жалбата.

Прокурорът счита жалбата за неоснователна.

Касационната инстанция, след като провери правилността на постановеното решение, предвид наведените в жалбата касационни основания и въз основа на доказателствата по делото, счита жалбата за процесуално допустима.

Касационната жалба е неоснователна, поради следното:

За да отмени обжалваното пред него НП въззивният съд е приел следното:

АУАН не съдържа изискуемите реквизити, тъй като липсва посочване на мястото на извършване на нарушението. В хода на производството органът е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в пълно противоречие между описание като фактически състав на административно нарушение и правната му квалификация като посочена нарушена правна норма. Този извод съдът е приел, тъй като чл. 125в от ЗРТ в изисква от предприятието, което разпространява български и чуждестранни програми да предоставя на Съвета за електронни медии на всеки 6 месеца

актуализиран списък на разпространяваните програми и документите, свързани със придобиване на правата за разпространение на програмите и придобиване на правата за разпространение на произведенията, звукозаписите и записите на аудио-визуални произведения, включени в разпространяваните програми, а наложеното наказание е за за разпространение на програми без надлежно уредени авторски и сродни права.

Настоящият съдебен състав не кредитира извода на въззивния съд, че е било допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в пълно противоречие между описание като фактически състав на административно нарушение и правната му квалификация. Обвързвайки санкционната разпоредбата на 126а, ал.5, т.2 от ЗРТ с разпоредбата на чл. 125в от същия закон законодателят изрично е предвидил, че разпространението на програми без надлежно уредени авторски и сродни права се явява при всички случаи нарушение на чл. 125в от ЗРТ.

Законосъобразен е обаче изводът на въззивния съд, че в АУАН-а липсва посочване на мястото на извършване на нарушението.

Касаторът твърди, че в конкретния случай не може да се определи точно мястото на извършване на нарушението, същото би могло да се определи хипотетично. Това твърдение не се споделя от настоящия съдебен състав. По делото са приложени Данни за предоставяни мрежи и/или услуги, уведомили комисията за намеренията си да осъществяват обществени електронни съобщения, видно от които териториалният обхват на мрежите на дружеството е гр. Лъки, област Пловдив, т.е. нарушението е било извършено именно на това място.

Съгласно чл. 42, т.3 от ЗАНН актът за установяване на административното нарушение трябва да съдържа датата и мястото на извършване на нарушението.

Тази разпоредба е императивна и неизпълнението ѝ се явява винаги съществено нарушение на процесуалните правила и е самостоятелно основание за отмяната на оспореното НП.

За пълнота на изложеното следва да се отбележи, че НП страда от друг порок, тъй като описанието на нарушението е непълно. Административнонаказващият орган е приел, че дружеството няма сключени каквито и да е договори за придобиване правата на разпространение на произведенията, звукозаписите и записите на аудио-визуални произведения. Този извод обаче не се подрепа от събраните по делото доказателства. Дружеството е изпратило списък на сключените договори и договорите с 37 телевизионни компании, като не е включило в списъка и не е представило договорите единствено с три телевизионни компании. В хода на административнонаказателното производство е бил представен сключения договор с „ПРОФОН“. Съдът намира, че в случая е следвало органът да посочи изрично с кои компании дружеството е следвало да сключи договори, за да се конкретизира разпространението на кои точно програми е било извършено без надлежно уредени авторски и сродни права. Невярното или бланкетно описание на нарушението също се явява съществено нарушение на процесуалните правила, същото води до невъзможност нарушителя да упражни правото си на защита в пълен обем.

Ето защо и на основание чл.221, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – Пловдив, XXII състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 237 от 14.10.2013г., постановено по НАХД № 3819/2013г. по описа на Асеновградски районен съд

Решението е окончателно и не подлежи на жалба или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :